

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 124/2022-19

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Petra Molnára a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa █████ █████

████████████████████, zastúpeného advokátom JUDr. Jánom Vrbom, Námestie slobody 2, Humenné, proti uzneseniu Okresného súdu Ružomberok č. k. 1 T 21/2016 z 19. júla 2021 a proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline č. k. 2 Tos 60/2021 zo 6. októbra 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu bola 5. novembra 2021 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 17 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Ružomberok (ďalej len „okresný súd“) č. k. 1 T 21/2016 z 19. júla 2021 (ďalej len „napadnuté uznesenie okresného súdu“) a uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2 Tos 60/2021 zo 6. októbra 2021 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že rozsudkom okresného súdu č. k. 1 T 21/2016 z 5. apríla 2017 bol sťažovateľ uznaný vinným zo zločinu sprenevery podľa § 213 ods. 1, 3 Trestného zákona a bol mu uložený trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov nepodmienečne so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. Zároveň

okresný súd uložil sťažovateľovi povinnosť zaplatiť poškodeným spoločne a nerozdielne škodu. Krajský súd rozsudkom č. k. 2 To 41/2017 z 2. augusta 2017 zrušil predmetný rozsudok okresného súdu a sám rozhodol tak, že sťažovateľa uznal vinným zo zločinu sprenevery podľa § 213 ods. 1, 3 Trestného zákona a uložil mu trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov, ktorého výkon mu podmienene odložil, a určil skúšobnú dobu s probačným dohľadom nad jeho správaním v trvaní 3 rokov. Zároveň krajský súd sťažovateľovi uložil povinnosť nahradiť poškodeným v skúšobnej dobe spôsobenú škodu.

2.1. Okresný súd napadnutým uznesením podľa § 419 ods. 1 Trestného poriadku z dôvodu podľa § 52 ods. 1 Trestného zákona rozhodol, že sťažovateľ sa v skúšobnej dobe podmienene odsúdenia určenej mu rozhodnutiami všeobecných súdov neosvedčil, a nariadil mu výkon trestu odňatia slobody vo výmere 3 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

2.2. Proti tomuto uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej krajský súd napadnutým uznesením rozhodol tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Pokiaľ ide o namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, sťažovateľ v ústavnej sťažnosti predovšetkým namieta, že neboli splnené podmienky na vyslovenie záveru o jeho neosvedčení sa v skúšobnej dobe podmienene odsúdenia, a to:

3.1. že v skúšobnej dobe nevedol riadny život, sťažovateľ namieta, že konajúce súdy mali zohľadniť, že sťažovateľ závažným spôsobom neporušil právne normy, keďže spáchal len priestupky na úseku cestnej premávky;

3.2. že nesplnil povinnosť nahradiť poškodeným v skúšobnej dobe spôsobenú škodu, sťažovateľ namieta, že sa mu nepodarilo zistiť čísla bankových účtov poškodených. Sťažovateľ taktiež namieta, že konajúce súdy sa náležite nevysporiadali s námietkou zaujatosti vznesenou sťažovateľom proti predsedovi okresného súdu. Podľa názoru sťažovateľa konajúce súdy neodôvodnili, prečo nepristúpili k predĺženiu skúšobnej doby podmienene odsúdenia, a krajský súd sa náležite nevysporiadal ani s jeho námietkou, že v poučení napadnutého uznesenia okresného súdu bolo nesprávne uvedené, že sťažnosť proti nemu je možné podať do troch dní od jeho vyhlásenia (správne malo byť „od jeho oznámenia“).

Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1 a 2 ústavy, uvádza, že po zamietnutí jeho sťažnosti napadnutým uznesením krajského súdu bol podľa § 408 ods. 1 Trestného poriadku vydaný príkaz na jeho zadržanie na účely jeho dodania do výkonu trestu odňatia slobody, na základe ktorého ho 13. októbra 2021 pri bežnej cestnej kontrole zadržali príslušníci Policajného zboru, pričom sťažovateľovi

ešte v tom čase nebolo doručené napadnuté uznesenie krajského súdu, a preto nepoznal dôvod svojho zadržania, čím malo dôjsť k porušeniu jeho základného práva na osobnú slobodu.

4. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými uzneseniami okresného súdu a krajského súdu, napadnuté uznesenia okresného súdu a krajského súdu zrušil a priznal sťažovateľovi náhradu trov konania.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľa je namietané porušenie základných práv sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými uzneseniami okresného súdu a krajského súdu. Podľa názoru sťažovateľa k porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru malo dôjsť tým, že okresný súd napadnutým uznesením arbitrárne rozhodol o jeho neosvedčení v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia a následne aj krajský súd napadnutým uznesením jeho sťažnosť proti predmetnému uzneseniu ako nedôvodnú arbitrárne zamietol.

K porušeniu základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1 a 2 ústavy malo podľa názoru sťažovateľa dôjsť tým, že ho 13. októbra 2021 pri bežnej cestnej kontrole zadržali príslušníci Policajného zboru, pričom sťažovateľovi ešte v tom čase nebolo doručené napadnuté uznesenie krajského súdu, a preto nepoznal dôvod svojho zadržania.

6. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

7. Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť sťažovateľa obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. V rámci predbežného prerokovania s prihliadnutím na sťažovateľom formulované argumenty ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť sťažovateľa je potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a to v časti z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie [§ 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde], v časti ako zjavne neopodstatnenú [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde]

a v časti pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí [§ 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde].

III.1. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým uznesením okresného súdu:

9. Vo vzťahu k sťažovateľom napadnutému uzneseniu okresného súdu ústavný súd konštatuje, že v zmysle princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy, poskytuje ústavný súd v konaní podľa uvedeného článku ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je teda rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom ochranu základným právam a slobodám poskytuje v zmysle ústavy primárne všeobecné súdnictvo a ústavný súd až subsidiárne.

10. Sťažovateľ podal proti napadnutému uzneseniu okresného súdu sťažnosť, o ktorej rozhodol krajský súd napadnutým uznesením. Sťažovateľ teda využil možnosť podania riadneho opravného prostriedku proti napadnutému uzneseniu okresného súdu, o ktorom bolo krajským súdom aj rozhodnuté.

11. Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie označených práv napadnutým uznesením okresného súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu:

12. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

13. Ústavný súd zároveň zdôrazňuje, že nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov. Preskúmanie rozhodnutia všeobecného súdu v konaní pred ústavným súdom má opodstatnenie len v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo rozhodnutím (opatrením alebo iným zásahom) došlo k porušeniu základného práva alebo základnej slobody. Skutkový stav

a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedlniteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody. Ústavnoprávnou požiadavkou je tiež to, aby všeobecnými súdmi vydané rozhodnutia boli riadne, zrozumiteľne a logicky odôvodnené.

14. Ústavný súd taktiež zdôrazňuje, že do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nepatrí právo účastníka dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania.

15. Vychádzajúc z týchto základných princípov, ústavný súd posúdil ústavnú sťažnosť sťažovateľa vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu.

16. Krajský súd v napadnutom uznesení v podstatnom uviedol, že v zmysle § 52 ods. 1 Trestného zákona vysloviť, že odsúdený sa v skúšobnej dobe podmieneného odkladu výkonu trestu odňatia slobody s probačným dohľadom osvedčil, možno len prípade, ak sú kumulatívne splnené tri podmienky: v skúšobnej dobe viedol riadny život, dodržiaval podmienky probačného dohľadu, splnil uložené obmedzenia a povinnosti. Nesplnenie čo i len jednej z týchto podmienok je dôvodom na vyslovenie neosvedčenia sa v skúšobnej dobe a nariadenie výkonu nepodmieneného trestu odňatia slobody. Podľa názoru krajského súdu okresný súd dospel k správne mu záveru, keď vyslovil, že sťažovateľ sa v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia s probačným dohľadom neosvedčil, a nariadil mu výkon trestu odňatia slobody vo výmere 3 rokov, ktorého výkon mu bol pôvodne podmiennečne odložený na skúšobnú dobu s probačným dohľadom. Krajský súd dospel k zhodnému záveru ako okresný súd, že sťažovateľ v priebehu plynutia skúšobnej doby podmieneného odsúdenia s probačným dohľadom nesplnil uloženú povinnosť spočívajúcu v nahradení škody poškodeným. Krajský súd v tejto súvislosti konštatoval, že predmetná skúšobná doba plynula od 3. augusta 2017 do 3. augusta 2020, pričom zo záverečnej správy z probácie vyplýva, že na poslednom stretnutí konanom 3. augusta 2020 predložil sťažovateľ probačnému úradníkovi uznesenie Okresného súdu Prešov č. k. 20 dK 93/2020 zo 14. februára 2020, ktorým bol vyhlásený konkurz na majetok dlžníka, a zároveň predložil kópie žiadostí z 31. júla 2020, ktoré zaslal poškodenému [REDAKOVANÉ] a okresnému súdu, ktorými žiadal o oznámenie čísiel bankových účtov poškodených. Vychádzajúc z uvedeného, krajský súd zhodne s okresným súdom konštatoval, že išlo o jedinú preukázanú aktivitu sťažovateľa (a to až v čase končiacej skúšobnej doby) smerujúcu k prejavu vôle škodu poškodeným uhradiť, pričom sťažovateľ napriek dlhej skúšobnej dobe predtým nevyvinul aktivitu ani len k čiastočnej náhrade škody. Pokiaľ ide o podmienku vedenia riadneho života v skúšobnej dobe, krajský súd v podstatnom uviedol, že sťažovateľ sa v priebehu skúšobnej doby dopustil desiatich dopravných priestupkov, za ktoré bol postihnutý v blokovom konaní pokutou zaplatenou na mieste. Krajský súd v tejto súvislosti upozornil na početnosť spáchaných priestupkov, ktorá podľa názoru

krajského súdu rozhodne nevedie k záveru o ich bagateľnosti vo vzťahu k vedeniu riadneho života, pričom sa nestotožnil s tvrdením odsúdeného, že vo všetkých prípadoch išlo o nedbalosť alebo opomenutie, ktorého sa bežne dopúšťajú ľudia dennodenne využívajúci motorové vozidlá. Vo vzťahu k tejto argumentácii sťažovateľa krajský súd zdôraznil, že vedenie riadneho života zahŕňa dodržiavanie celého právneho poriadku štátu, a to nielen noriem, ktoré zakladajú trestnoprávnu zodpovednosť, ale aj noriem, ktoré zakladajú zodpovednosť za spáchanie priestupku. Podľa názoru krajského súdu aj keď je nepochybne pravdou, že spáchanie priestupku je menej závažným protiprávnym konaním, tak vzhľadom na početnosť spáchaných priestupkov počas plynutia skúšobnej doby u odsúdeného nepochybne aj pri menej závažnom protiprávnom konaní už o vedení riadneho života počas skúšobnej doby nemožno hovoriť. Vychádzajúc z uvedeného, krajský súd konštatoval, že sťažovateľ počas plynutia skúšobnej doby podmieneného odsúdenia s probačným dohľadom nevyužil možnosť, ktorá mu podmieneným odsúdením bola daná, keď v skúšobnej dobe nevedol riadny život a tiež ignoroval uloženú povinnosť nahradiť poškodeným spôsobenú škodu (počas dlhej skúšobnej doby nevyvinul ani minimálnu snahu nahradiť spôsobenú škodu aspoň sčasti a o možnosť náhrady škody sa začal zaujímať až na konci skúšobnej doby a bez reálneho výsledku). Podľa názoru krajského súdu je zrejmé, že podmieneným odsúdením nebol u sťažovateľa naplnený účel tohto inštitútu, a preto neprichádza do úvahy iné rozhodnutie ako o neosvedčení sa sťažovateľa v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia a nariadení výkonu trestu odňatia slobody, ktorého výkon bol sťažovateľovi pôvodne podmienne odložený.

16.1. Nadväzujúc na uvedené, krajský súd konštatoval, že u sťažovateľa neprichádza do úvahy ani rozhodnutie o ponechaní podmieneného odsúdenia v platnosti a predĺženie skúšobnej doby, keďže sťažovateľovi už skúšobná doba uplynula 3. augusta 2020, pričom je zároveň evidentné, že pôvodne uložením trestu na slobode nebol u sťažovateľa dosiahnutý sledovaný účel (náprava sťažovateľa), a preto je na ďalšiu prevýchovu a nápravu sťažovateľa potrebné ďalej pôsobiť výkonom nepodmieneného trestu odňatia slobody.

16.2. Vo vzťahu k sťažnostnej námietke sťažovateľa, že okresný súd nerozhodoval o jeho námietke zaujatosti, krajský súd konštatoval, že okresný súd sa uvedenou námietkou zaujatosti zaoberal, keď správne podľa § 32 ods. 6 Trestného poriadku predseda senátu na verejnom zasadnutí 19. júla 2021 oboznámil prítomné strany, že o tejto námietke zaujatosti nebude konať, pretože nešlo o námietku vznesenú včas a bezodkladne a navyše sa týkala procesného postupu konajúceho súdu. Krajský súd zároveň uviedol, že v sťažnosti proti predmetnému uzneseniu okresného súdu, v rámci ktorej sťažovateľ naznačuje možnú zaujatosť okresného súdu, absentuje uvedenie konkrétnych dôvodov, pre ktoré mal byť vo veci konajúci sudca v jeho veci zaujatý. V tejto súvislosti krajský súd poukázal na § 32 ods. 6 Trestného poriadku, v zmysle ktorého o námietke zaujatosti, ktorá sa týka len procesného postupu súdu alebo ak námietka je založená na iných dôvodoch ako na dôvodov podľa § 31 Trestného poriadku, nekoná. Krajský súd ani sám nezistil žiaden zákonný dôvod, pre ktorý by mal byť vo veci konajúci sudca okresného súdu z prejednávania a rozhodovania tejto veci vylúčený.

16.3. Krajský súd napokon konštatoval, že v poučení napadnutého uznesenia okresného súdu ten nesprávne uviedol, že sťažnosť proti nemu je možné podať do troch dní od jeho vyhlásenia, keďže správne malo byť „od jeho oznámenia“. Krajský súd ale zároveň poukázal aj na § 179 ods. 2 Trestného poriadku, v zmysle ktorého v prípade, ak má osoba, ktorej treba uznesenie oznámiť, obhajcu, prípadne splnomocnenca, postačí, ak sa uznesenie vyhlási buď tejto osobe, alebo jej obhajcovi, prípadne splnomocnencovi; ak sa oznamuje uznesenie doručením rovnopisu, doručí sa len obhajcovi, prípadne splnomocnencovi. Vychádzajúc z uvedeného, krajský súd konštatoval, že keďže sťažovateľ proti uzneseniu okresného súdu podal sťažnosť prostredníctvom obhajcu ihneď po jeho vyhlásení priamo do zápisnice o verejnom zasadnutí, formálne nesprávne poučenie v napadnutom uznesení okresného súdu nemalo žiaden vážnejší vplyv na práva sťažovateľa v tomto trestnom konaní.

17. Uvedené závery krajského súdu nemožno podľa názoru ústavného súdu považovať za neodôvodnené či za prejav sťažovateľom tvrdenej svojvôle konajúcich súdov. Z právnej úpravy aplikovanej v právnej veci sťažovateľa vyplýva, že predpokladom na vyslovenie toho, že odsúdený sa osvedčil, je okrem uplynutia skúšobnej doby ustanovenej odsudzujúcim rozhodnutím zároveň aj skutočnosť, že odsúdený viedol v skúšobnej dobe riadny život, dodržiaval podmienky probačného dohľadu a splnil uložené obmedzenia a povinnosti. Krajský súd v napadnutom uznesení v zhode s okresným súdom dospel k záveru, že sťažovateľ všetky uvedené podmienky nespĺnil, keď v tomto kontexte, vychádzajúc zo svojich skutkových zistení, konštatoval, že sťažovateľ počas plynutia skúšobnej doby spáchal početné priestupky, a zároveň konštatoval, že sťažovateľ nevyvinul ani minimálnu snahu nahradiť spôsobenú škodu aspoň sčasti, pričom o možnosť náhrady škody sa začal zaujímať až na konci skúšobnej doby a bez reálneho výsledku.

18. Vychádzajúc zo skutočností uvedených v predchádzajúcich bodoch odôvodnenia tohto uznesenia, bez toho, aby bolo potrebné tieto skutočnosti ďalej analyzovať, keďže sú podľa názoru ústavného súdu samy osebe dostatočne výpovedné, čo sa týka zodpovedania otázky, či sťažovateľ preukázal, že v skúšobnej dobe viedol riadny život a splnil uloženú povinnosť nahradiť škodu poškodeným, ústavný súd konštatuje ústavnú konformnosť odôvodnenia sťažovateľom namietaného uznesenia krajského súdu. Ústavný súd zastáva názor, že krajský súd v ňom náležite vysvetlil dôvody, na základe ktorých bolo rozhodnuté o neosvedčení sa sťažovateľa. Prezentovanú argumentáciu krajského súdu ústavný súd hodnotí ako zrozumiteľnú, bez zjavných logických protirečení, plne zodpovedajúcu kritériám stanoveným pre kvalitné odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov, judikatúrou ústavného súdu a zároveň súladnú s podstatou a so zmyslom aplikovaných právnych noriem.

19. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti sťažovateľa dospel k záveru, že sťažovateľom napadnuté uznesenie krajského súdu nesignalizuje možnosť porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorej dôvodnosť by bolo potrebné preskúmať po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie,

resp. ústavný súd dospel k záveru, že medzi sťažovateľom napadnutým uznesením krajského súdu a obsahom tohto práva neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o jeho porušení. Ústavnú sťažnosť preto v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.3. K namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu:

20. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu, ústavný súd, vychádzajúc z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, konštatuje, že pod ochranu podľa čl. 6 dohovoru nespadá konanie, v ktorom sa rozhoduje, že sa vykoná trest odňatia slobody, ktorého výkon bol podmienične odložený, keďže v tomto konaní ide o vydanie rozhodnutia, ktoré priamo nesúvisí s rozhodnutím o právach a záväzkoch občianskoprávneho charakteru alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti adresátom práv podľa tohto ustanovenia dohovoru (o tom už bolo právoplatne rozhodnuté v pôvodnom konaní, v ktorom bol sťažovateľovi uložený trest odňatia slobody, ktorého výkon bol zároveň podmienične odložený). Inak povedané, pôsobnosť (aplikovateľnosť) čl. 6 dohovoru zásadne nepresahuje okamih konečného, právoplatného rozhodnutia o vine a treste. Nevzťahuje sa teda na konanie, v ktorom sa rozhoduje, že sa vykoná trest odňatia slobody, ktorého výkon bol podmienične odložený (II. ÚS 32/2021).

21. Vzhľadom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v rámci predbežného prerokovania v časti namietajúcej porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.4. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 17 ods. 1 a 2 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu:

22. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1 a 2 ústavy, sťažovateľ v odôvodnení ústavnej sťažnosti v podstatnom namieta, že napadnuté uznesenie krajského súdu zo 6. októbra 2021 mu nebolo doručené pred tým, ako bol 13. októbra 2021 zadržaný pri bežnej cestnej kontrole príslušníkmi Policajného zboru.

Z odôvodnenia ústavnej sťažnosti teda vyplýva, že ústavná sťažnosť sťažovateľa v časti namietaného porušenia základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1 a 2 ústavy smeruje proti postupu krajského súdu pri doručovaní napadnutého uznesenia krajského súdu.

23. Napriek uvedenému odôvodneniu ústavnej sťažnosti proti postupu krajského súdu pri doručovaní napadnutého uznesenia krajského súdu sťažovateľovi petit ústavnej sťažnosti úplne jednoznačne vymedzuje, že ústavná sťažnosť sťažovateľa nesmeruje proti postupu

krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tos 60/2021, ale že smeruje „len“ proti napadnutému uzneseniu krajského súdu, keďže iba vo vzťahu k nemu sa sťažovateľ domáha vyslovenia porušenia svojich označených práv.

Už len pre úplnosť možno na tomto mieste uviesť, že sťažovateľ v petite ústavnej sťažnosti nenamieta ani porušenie základného práva na osobnú slobodu samotným príkazom na zadržanie sťažovateľa na účel jeho dodania do výkonu trestu odňatia slobody, resp. petitom nenamieta ani jeho samotné zadržanie.

24. Ústavný súd má v ústave a v zákone o ústavnom súde presne definované právomoci, ktorých uplatnenie je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania. Inak povedané, ústavný súd môže prijať na ďalšie konanie len taký návrh na začatie konania, ktorý obsahuje všetky náležitosti ustanovené zákonom o ústavnom súde.

25. Z hľadiska predbežného prerokovania tejto časti ústavnej sťažnosti je podstatné najmä ustanovenie § 45 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého je ústavný súd viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, ak § 89 tohto zákona neustanovuje inak. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje vo viazanosti petitom, teda tou časťou ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha, čím zároveň vymedzí rozsah predmetu konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na to môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej ústavnej sťažnosti. Ústavný súd osobitne zdôrazňuje, že viazosť ústavného súdu návrhom na začatie konania osobitne platí v prípadoch, v ktorých osoby požadujúce ochranu svojich základných práv a slobôd sú zastúpené zvoleným advokátom.

26. Keďže sťažovateľ v petite svojej ústavnej sťažnosti namieta porušenie svojich práv výlučne napadnutým uznesením krajského súdu, a nie aj predmetným postupom krajského súdu pri doručovaní napadnutého uznesenia krajského súdu, predmetom ústavného prieskumu sťažovateľom namietaného porušenia základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1 a 2 ústavy môže byť len napadnuté uznesenie krajského súdu, pričom však sťažovateľ v odôvodnení ústavnej sťažnosti uvádza argumentáciu odvodňujúcu porušenie základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1 a 2 ústavy predmetným postupom krajského súdu pri doručovaní. Odôvodnenie ústavnej sťažnosti v časti namietajúcej porušenie základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1 a 2 ústavy tak zjavne nezodpovedá navrhovanému petitu ústavnej sťažnosti a nekorešponduje s ním, a preto táto ústavná sťažnosť nespĺňa náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom ustanovené zákonom o ústavnom súde.

27. Vzhľadom na to, že nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí sa netýka len formálnych náležitostí ústavnej sťažnosti, ale týka sa petitu ústavnej sťažnosti ako esenciálnej obsahovej náležitosti ústavnej sťažnosti, ústavný súd sťažovateľa, ktorý je zastúpený kvalifikovaným právnym

zástupcom, nevyzýval na odstránenie nedostatkov ústavnej sťažnosti (m. m. II. ÚS 102/2019, II. ÚS 233/2021, II. ÚS 270/2021).

28. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľa v rámci predbežného prerokovania v časti namietajúcej porušenie základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1 a 2 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonom ustanovených náležitostí.

29. Nad rámec uvedeného ústavný súd konštatuje, že z Trestného poriadku nevyplýva požiadavka, aby vydaniu príkazu na zadržanie sťažovateľa na účel jeho dodania do výkonu trestu odňatia slobody predchádzalo doručenie napadnutého uznesenia krajského súdu sťažovateľovi. Postup krajského súdu tak nie je možné hodnotiť ako taký, ktorý by bol v rozpore so znením, zmyslom alebo s účelom relevantných ustanovení Trestného poriadku. Vzhľadom na uvedené možno konštatovať, že aj v prípade, ak by sťažovateľ postup krajského súdu zahrnul do petitu ústavnej sťažnosti, bolo by nutné takúto časť ústavnej sťažnosti odmietnuť z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

30. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v jeho ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. marca 2022

Jana Laššáková
predsedníčka senátu